

Pa sem molčal in poslušal,
kakor velik grešnik gledal v tla . . .
Da so znali vse — drugače
z materjo orala bi midvã!

Nisem pestoval otroka,
niti zibal v zibki ga mehkó:
Mano imel sem v naročju,
gugal jo in gledal ji v oko.

Pa ni ona mi zaspala,
jaz zaspal bi kmalu bil kraj nje,
ko tako z roko mi lahno
božala je lice in srce . . .

Stanko Stanič.

Snubač.

In prišel po dnevi je k njim,
— le mislite, zanjo kak strah! —
Zasnubil roko je in srce.
Odgovora čakal je plah.

»O, mi bi že dali jo, mi!
Pošten si, to kaže oko . . .
A zraven je treba še Mane,
saj ona možila se bo!«

Pa Mana ob oknu sloni,
ne reče, da »ne« in ne »da«,
četudi najrajša na ves glas
zavpila bi »da« iz srca . . .

Pa ko ga pogleda, zardi . . .
O mati in oče sta tu!
Da ni ju, kako bi vzletela,
ovila se mu krog vratu!

Tako pa . . . Pa stopi k njej on
in nekaj ji šepne v uho,
in Mana se zdaj ujunači
pa reče stidljivo: »Naj bo!«

A jaz — jaz sem čul njun šepet,
moj Bog, saj za njima sem stal:
»Ne boj se mi, srček,« je rekel,
»oh, kdo bi po dnevi se bal?!«

Stanko Stanič.

